

Arrest

nr. 288 946 van 16 mei 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 maart 2022 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. CHRISTIAENS en van attaché K. ALYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 10 april 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 11 april 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 17 december 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 17 maart 2021.

1.3. Op 15 maart 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn van het dorp Niazullah nabij de stad Pul-i Khumri, gelegen in de provincie Baghlan. U bent van Pashtoe origine. Uw vader was een landbouwer en veehoeder in de regio. Hij leed aan hepatitis C en stierf een tiental jaar geleden. In 2015 ontstonden er voor een eerste keer moeilijkheden tussen uw familie en de taliban toen zij het idee hadden opgevat om uw broer E. (...) A. (...) (OV: (...)) in te lijven voor hun zaak. Rond die periode werd ook jullie broer A. (...) gedood door de taliban wegens een verdenking van spionage. E. (...) wist Afghanistan te ontvluchten eind 2015 en reisde naar België waar hij op 4 maart 2016 internationale bescherming vroeg en subsidiaire bescherming verkreeg. In 2017, een tweetal jaar later, kregen jullie opnieuw af te rekenen met de taliban. Veertig dagen lang vonden er hevige gevechten plaats in jullie regio van herkomst tussen enerzijds de militante groepering en anderzijds de Afghaanse overheidstroepen, die ondersteuning kregen van het Amerikaanse leger. In die periode werden u en uw broer N. (...) door de taliban verplicht om naar het front te gaan. Samen met enkele andere dorpelingen moesten jullie de strijdende talibanleden ondersteunen door bijvoorbeeld eten te brengen. Uiteindelijk heeft u gedurende 13 dagen karweitjes verricht voor de taliban. Omdat het werk bijzonder gevaarlijk was en u vreesde voor uw leven, besloot uw moeder dat ook u en uw broer N. (...) het land moesten verlaten. U was twee jaar onderweg naar België. Via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Kroatië en Duitsland kwam u naar België. Onderweg raakte u uw broer kwijt die naar Armenië ging. Op 10 december 2018 werden uw vingerafdrukken genomen in Bulgarije, op 27 maart 2019 in Duitsland. Op 11 april 2019 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u uw aanvraag tot internationale bescherming in. U verklaarde hierbij minderjarig te zijn. Op 23 september 2019 ging het DVZ over tot een beslissing 26quater, daar Duitsland verantwoordelijk werd geacht voor uw aanvraag. U gaf hier geen gehoor aan en na het verstrijken van de respectievelijke termijnen werd België verantwoordelijk voor de behandeling van uw verzoek tot internationale bescherming. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat u van hen bent weggelopen. Ter staving van uw verklaringen legde u geen documenten voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Het CGVS merkt op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Er dient immers vastgesteld te worden dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u moeilijkheden met de taliban heeft gekend en dat u om die reden Afghanistan heeft moeten verlaten. Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat uw broer E. (...) in 2016 reeds een aanvraag tot internationale bescherming deed in België en dat het CGVS toen tot de conclusie kwam dat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten in Afghanistan. Hij beweerde dat de taliban geprobeerd hadden hem te rekruteren en hij stelde voorts dat jullie broer A. (...) gedood werd door de militante groepering wegens een verdenking van spionage. Echter, zijn verklaringen bleken op tal van punten weinig aannemelijk, bijzonder vaag en summier en bovendien in tegenstrijd met de beschikbare informatie op het CGVS. Hij ging niet in beroep tegen de beslissing van het CGVS. Aldus blijft de door het CGVS genomen beslissing geldig. U verklaart heden ook dat jullie een broer hebben met de naam A. (...) en dat deze vermoord werd door de taliban. Dient evenwel te worden opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent eveneens weinig overtuigend zijn gebleken. Als het CGVS zich afvraagt wie van de taliban verantwoordelijk was voor de moord op uw broer, zegt u geen namen te kennen omdat ze “gemaskerd” waren (CGVS, p. 7). Dit is weinig aannemelijk. Waar E. (...) voorts nog wel kon aangeven dat jullie familie toen geteisterd werd door een talibancommandant genaamd “K. (...)”, zegt u echter zoiets niet te weten en stelt u wederom geen namen van talibanleden te kennen (CGVS, p. 7). Dat de identiteit van de toenmalige vijand van uw familie u in het geheel onbekend

zou zijn, is helemaal niet geloofwaardig. De vaststelling dat u blijft volharden in de vervolgingsfeiten van uw broer E. (...), die op geen enkel moment als dusdanig bewezen zijn, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit deel van uw asielrelaas. Het gegeven dat aan uw broer wel een beschermingsstatus werd toegekend in de vorm van subsidiaire bescherming betekent echter niet dat u automatisch in aanmerking komt voor dezelfde status, gezien elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht en beoordeeld. Voorts moet vastgesteld worden dat ook uw aangehaalde problemen met de taliban niet aannemelijk zijn gebleken. U zegt dat u door de taliban werd meegenomen naar het front om karweitjes te verrichten. Nochtans geeft u in dit verband zelf aan dat u daar helemaal geen zin in had (CGVS, p. 16). Bovendien heeft u geen verklaring voor de vraag waarom de taliban zulks van u zouden hebben verwacht. U stelt louter dat taliban u, net als enkele andere dorpelingen, tegenkwamen in het dorp en dat u vervolgens door hen werd meegenomen (CGVS, p. 17). Dit alles is weinig aannemelijk. Er wordt niet ingezien waarom de taliban voor hun toch belangrijke logistieke taken zouden rekenen op een ongemotiveerde rekrut die niets met hun groepering of zaak te maken wilde hebben. Daarnaast moet gewezen worden op een belangrijke tegenstrijdigheid in uw relaas. Waar u bij de DVZ nog aangaf dat u samen met één andere dorpeling naar het front moest trekken, moet uit uw huidige verklaringen dat u niet samen met één maar wel tien tot twaalf dorpelingen werd meegenomen door de taliban (DVZ, verklaringen CGVS). Hiermee geconfronteerd, argumenteert u dat de overige rekruteren van andere dorpen kwamen, wat niet overtuigt als uitleg voor dit verschil. Immers, heden moet eveneens blijken dat uw broer N. (...) eenzelfde lot moest ondergaan en net zoals u ook verplicht werd door de taliban om te gaan helpen aan het front (CGVS, p. 17). Het is zeer opvallend dat u hiervan nog geen melding maakte bij de DVZ te meer het toch om een naast familielid als uw broer ging. U antwoordt dat u dergelijke zaken toen wel hebt besproken en dat u tijdens het onderhoud met de DVZ alles had vermeld. Het verslag laat op dit punt nochtans geen ruimte voor interpretatie, u ondertekende het voor akkoord en bovendien gaf u bij aanvang van het onderhoud op het CGVS aan dat het gehoor op DVZ goed was verlopen (CGVS p. 2). Verder stelt het CGVS vast dat u over uw beweerde periode bij de taliban veeleer onduidelijke en summiere verklaringen hebt afgelegd, wat uw geloofwaardigheid verder ondermijnt. Als het CGVS u uitnodigt om te vertellen over uw tijd bij de taliban, zegt u enkel summier dat u moest werken aan de frontlijn en dat u eten bracht vanuit een basis in Akakhel naar de strijdende talibanleden aan het front (CGVS, p. 17). Dit lijkt eerder vaag en bovendien blijken uw verklaringen andermaal in tegenstrijd met wat u eerder verklaarde bij de DVZ. Daar sprak u nog over taakjes als koken en het vervoeren van wapens, wat toch een wezenlijk verschil is (DVZ, Vragenlijst CGVS). Nog op andere momenten moet vastgesteld worden dat uw verklaringen niet echt in lijn liggen met elkaar. Zo zegt u aanvankelijk dat u over een periode van dertien dagen vier keer werd meegenomen door de taliban om te gaan helpen, om niet veel later te stellen dat u vijf keer naar het front werd gestuurd (CGVS, p. 18). Dergelijke vaststellingen doen eveneens ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw relaas. Dat u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan voor uw leven zou moeten vrezen omwille van de taliban, wordt verder ondergraven door de vaststelling dat u schijnbaar zonder problemen de samenwerking met hen kon beëindigen. Immers, op de vraag of de taliban u kwamen bedreigen nadat u hen de rug had toegekeerd, stelt u dat dit niet het geval was (CGVS, p. 19). Nochtans kan verwacht worden dat een groepering als de taliban haar deserteurs niet ongestraft zou laten. In elk geval relateert u het de vrees die u heden zou moeten koesteren in uw land van herkomst. U argumenteert nog dat u bij een terugkeer hoe dan ook moeilijkheden zou krijgen met de taliban omdat iedereen die afkomstig is van Pul-i Khumri door hen als ongelovige wordt beschouwd (CGVS, p. 17). Uit dergelijke algemene opmerking kan bezwaarlijk een persoonlijke vrees voor vervolging afgeleid worden. Daar uw asielrelaas niet geloofwaardig is gebleken, kan u het statuut van vluchteling niet toegekend worden. Daarnaast merkt het CGVS dat ook uw overige verklaringen allerm minst konden overtuigen. Op tal van punten met betrekking tot uw identiteit, sociaaleconomische achtergrond en reisroute heeft u ongeloofwaardige verklaringen afgelegd. Ten eerste dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20,9 jaar met een standaarddeviatie van 1,2 jaar een goede schatting is. Dat u 17 jaar zou zijn geweest bij aankomst in België, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. De vaststelling dat u blijft vasthouden aan uw minderjarigheid (CGVS, p. 3 en 6), doet eveneens in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw aanvraag. Ook het profiel van landbouwer en herder dat u zich tracht aan te meten, houdt helemaal geen steek. U zegt dat uw vader landbouwer was en dat u en uw broers, waaronder dus E. (...), zich bezighielden met het hoeden van geiten (CGVS, p. 8). Het is evenwel bijzonder merkwaardig dat uw broer tijdens zijn aanvraag in 2016 nooit melding maakte van het feit dat jullie herders zouden geweest zijn. Hij had het uitsluitend over het bewerken van landbouwgronden en vertelde dat jullie gezin enkel één koe had (Verklaringen E. (...), p. 6). Nog zegt u dat uw familie drie jerib aan landbouwgronden had in N. (...) (CGVS, p. 8), dit terwijl uw broer ten aanzien van het CGVS altijd heeft beweerd dat jullie geen eigen gronden hadden en dat jullie de velden van een dorpeling genaamd Bader bewerkten (Verklaringen E. (...), p. 6). U heeft het dan weer over een dorpeling met de naam D.

(...) P. (...) wiens gronden jullie ook bewerkten (CGVS, p. 8). De vaststelling dat uw verklaringen in tegenstrijd zijn met die van uw broer, ondergraaft de geloofwaardigheid van het door u voorgehouden profiel van landbouwer en herder in ernstige mate en doet vermoeden dat u er in werkelijkheid andere activiteiten op nahield in Afghanistan. Dit vermoeden wordt bevestigd door uw verklaringen met betrekking tot uw scholing, die zeer onduidelijk en steeds wisselend zijn gebleken. Bij aankomst in België zei u nog dat u vijf jaar naar school bent geweest (fiche niet-begeleide minderjarige), later bij DVZ stelde u nooit scholing te hebben genoten (Verklaring DVZ, p. 5) en heden op het CGVS beweert u dat u tot de derde graad school liep (CGVS, p. 7). Dat u niet onmiddellijk zinnens was een waarachtig relaas te brengen, blijkt ook uit uw verklaringen omtrent uw reis naar Europa. Bij DVZ verklaarde u nog dat, alvorens uw komst naar België, u gevangen genomen werd in Iran en een jaar lang in een gevangenis in de hoofdstad Teheran doorbracht (Verklaringen DVZ, p. 13). Heden klinkt uw relaas heel anders. U zou niet als dusdanig in een gevangenis gezeten hebben, maar u zou ontvoerd zijn door een Iraniër genaamd H. (...), nadat u vanuit Turkije teruggesteerd werd naar Iran. Hij zou u voor vier of vijf maanden opgesloten hebben in de hoop losgeld van uw familie te kunnen eisen. Echter, ook aan uw gewijzigd relaas kan maar weinig geloof gehecht worden. Op de vraag waarom die man u uiteindelijk toch vrijliet, antwoordt u dat u "heel vriendelijk" was (CGVS, p. 4), wat maar moeilijk ernstig genomen kan worden gezien u eerst zegt dat hij hoopte losgeld van uw familie te krijgen. Dat u nog een drietal maanden voor hem gewerkt zou hebben, biedt ook geen afdoende verklaring. Het CGVS ziet immers niet in waarom u dit alles zo niet vermeld zou hebben bij de DVZ, indien geloofwaardig. De vaststelling dat u keer op keer tegenstrijdige en vage verklaringen aflegt met betrekking tot cruciale zaken als uw identiteit en profiel, uw reisroute, e.d. is schadelijk voor uw algemene geloofwaardigheid en toont aan dat u het CGVS liever geen inzage geeft op uw reële situatie in Afghanistan. Dit blijkt overigens een zoveelste maal als gesproken wordt over uw verblijfplaatsen in het land voor uw komst naar Europa. Bij DVZ verklaarde u nog ten stelligste dat u van geboorte tot vertrek in het dorp Niazullah hebt gewoond (Verklaringen DVZ, p. 5). Ook bij het CGVS hield u aanvankelijk vol dat u altijd in dat dorp woonachtig was. Pas als u geconfronteerd werd met de uitspraken van uw broer E. (...) uit 2016 en waaruit moet blijken dat u en de rest van het gezin na zijn problemen met de taliban en na zijn vertrek verhuisd zouden zijn naar het naburige dorp Jawnow, wijzigt u uw verklaringen en stelt u eerder plots dat dit inderdaad zo het geval was (CGVS, p. 11). Op de vraag waarom u dit zo niet eerder vermeldde, laat u uitschijnen dat het slechts om een kort verblijf ging in Jawnow (CGVS, p. 11). Wederom is dit geen afdoende verklaring, te meer u volgens uw nu gewijzigde verklaringen er ongeveer 3 jaar gewoond zou hebben. Het schijnbaar gemak waarmee u uw verklaringen bijstuurt is zeer opvallend. Dient evenwel te worden vastgesteld dat zulke steeds wisselende antwoorden de geloofwaardigheid van uw verklaringen tot nul herleidt. Gelet op dit alles meent het CGVS dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden. U legt geen enkel document neer die bovenstaande beslissing in positieve zin zou kunnen wijzigen. U zegt dat u uw taskara meenam bij vertrek uit Afghanistan en dat dit document u werd afgepakt door de Iraanse autoriteiten (CGVS, p. 2). Echter, ook deze uitleg is in tegenstrijd met uw eerdere verklaringen bij de DVZ, toen u nog zei dat uw taskara in Afghanistan lag (DVZ, Vragenlijst, p. 11). Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 17/03/2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen. In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de

subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst. Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie. In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige

groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281). Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92). Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er

een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.2.2. Op 16 maart 2023 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 8) over waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022.

De COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 wordt bij deze aanvullende nota gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als

administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat hij doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade:

- (i) in het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoekers broer E. werd door het CGVS geconcludeerd dat er geen geloof kon worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten in Afghanistan. Er werd verder vastgesteld dat verzoekers verklaringen en informatie aangaande zijn broer A. die door de taliban werd vermoord en aangaande de identiteit van de toenmalige vijand van de familie, weinig overtuigend is. Voorts moet worden vastgesteld dat hoewel aan verzoekers broer een beschermingsstatus werd toegekend, dit niet betekent dat verzoeker in aanmerking komt voor dezelfde status;
- (ii) verzoekers aangehaalde problemen met de taliban zijn niet aannemelijk aangezien er niet kan worden ingezien waarom de taliban zouden rekenen op een ongemotiveerde rekrut voor belangrijke logistieke taken. Daarnaast zijn er een belangrijke tegenstrijdigheden en lacunes aangaande zijn verklaringen op de DVZ;
- (iii) verzoeker heeft over de beweerde periode bij de taliban onduidelijke en summiere verklaringen afgelegd wat zijn geloofwaardigheid verder ondermijnt;
- (iv) dat verzoeker bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan voor zijn leven zou moeten vrezen omwille van de taliban wordt verder ondergraven door de vaststelling dat hij schijnbaar zonder problemen de samenwerking met de taliban kon beëindigen;
- (v) verzoekers overige verklaringen aangaande zijn identiteit, profiel, sociaaleconomische achtergrond, verblijfplaatsen in Afghanistan en reisroute kunnen allerm minst overtuigen;
- (vi) de vaststelling dat verzoeker keer op keer tegenstrijdige en vage verklaringen aflegt met betrekking tot cruciale zaken is schadelijk voor zijn algehele geloofwaardigheid en toont aan dat hij liever geen zicht geeft op zijn reële situatie in Afghanistan;
- (vii) verzoeker legt geen enkel document neer dat de bovenstaande beslissing in positieve zin kunnen ombuigen;
- (viii) verzoeker heeft evenmin elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming;
- (ix) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel;
- (x) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Voorafgaande opmerking

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker gehoord werd op 17 maart 2021, dit is voor de machtsovername door de taliban.

Zoals hoger reeds uiteengezet is de Raad bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming gehouden aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden.

Uit de landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, blijkt dat de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd toen de Verenigde Staten hun troepen hebben teruggetrokken en de voormalige Afghaanse regering half augustus 2021 ineens stortte, waarna de Taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan (IEA) weer oprichtten.

Dit is onmiskenbaar een nieuw feit dat heden aan de orde is, waarvan de commissaris-generaal op de hoogte is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, en dat tevens uitgebreid onder de aandacht wordt gebracht in de aanvullende nota van de verwerende partij.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de Taliban heden functioneren als een “*de facto*”-regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Indien de specificiteit van de zaak dit vereist, kan dit gebeuren middels een nieuw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal.

Verzoeker, die op 17 maart 2021 werd gehoord in een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, werd niet opnieuw gehoord en heeft evenmin de mogelijkheid gehad om een nieuwe vragenlijst in te vullen in navolging van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan. Deze handelwijze van de commissaris-generaal ontnemt verzoeker evenwel niet de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota.

Zoals reeds aangestipt, is de Raad ertoe gehouden een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen:

“Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de Taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 17/03/2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de Taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de Taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.”

De Raad ontwaart geen enkel begin van een nieuwe verklaring in de voorgelegde procedurestukken. *In casu* is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft en heeft gehad om in zijn

verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsvername door de taliban sinds augustus 2021 een invloed heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie.

In casu wordt vastgesteld dat verzoeker niet opnieuw moest worden gehoord door middel van een nieuw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht wegens problemen met de taliban. In 2017 vonden er gedurende veertig dagen in zijn regio hevige gevechten plaats tussen de taliban en de Afghaanse overheidstroepen, in die periode werden hij en zijn broer N. door de taliban verplicht om de strijdende talibanleden te ondersteunen door allerlei kwarweitjes. Verzoeker kon dit niet weigeren anders zou hij door de taliban worden vermoord. Verzoeker en zijn broer N. verlieten Afghanistan. Verzoekers broer E. verkreeg in 2016 subsidiaire bescherming in België.

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.5.2.1. Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat het CGVS in het kader van het verzoek tot internationale bescherming van verzoekers broer E. tot de conclusie kwam dat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan de vervolgingsfeiten van zijn broer E. in Afghanistan. Zo merkt de commissaris-generaal aangaande verzoekers broer het volgende op:

"Hij beweerde dat de taliban geprobeerd hadden hem te rekruteren en hij stelde voorts dat jullie broer A. (...) gedood werd door de militante groepering wegens een verdenking van spionage. Echter, zijn verklaringen bleken op tal van punten weinig aannemelijk, bijzonder vaag en summier en bovendien in tegenstrijd met de beschikbare informatie op het CGVS. Hij ging niet in beroep tegen de beslissing van het CGVS. Aldus blijft de door het CGVS genomen beslissing geldig. U verklaart heden ook dat jullie een broer hebben met de naam A. (...) en dat deze vermoord werd door de taliban. Dient evenwel te worden opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent eveneens weinig overtuigend zijn gebleken. Als het CGVS zich afvraagt wie van de taliban verantwoordelijk was voor de moord op uw broer, zegt u geen namen te kennen omdat ze "gemaskerd" waren (CGVS, p. 7). Dit is weinig aannemelijk. Waar E. (...) voorts nog wel kon aangeven dat jullie familie toen geteisterd werd door een talibancommandant genaamd "K. (...)", zegt u echter niets te weten en stelt u wederom geen namen van talibanleden te kennen (CGVS, p. 7). Dat de identiteit van de toenmalige vijand van uw familie u in het geheel onbekend zou zijn, is helemaal niet geloofwaardig. De vaststelling dat u blijft volharden in de vervolgingsfeiten van uw broer E. (...), die op geen enkel moment als dusdanig bewezen zijn, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit deel van uw asielrelaas. Het gegeven dat aan uw broer wel een beschermingsstatus werd toegekend in de vorm van subsidiaire bescherming betekent echter niet dat u automatisch in aanmerking komt voor dezelfde status, gezien elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht en beoordeeld."

Aangaande deze beoordeling van het CGVS stelt verzoeker in het verzoekschrift dat hetgeen hij heeft meegemaakt niet hetzelfde is wat zijn broer is overkomen. Verzoeker meent voorts dat hij geen asiel heeft aangevraagd omwille van wat zijn broer A. is overkomen maar omwille van zijn eigen persoonlijke gebeurtenissen.

In zoverre verzoeker stelt dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend omwille van zijn eigen persoonlijke gebeurtenissen, stelt de Raad vast dat de inhoudelijke inconsistenties in zijn eigen verklaringen betreffende zijn persoonlijke gebeurtenissen van die aard zijn dat ze de geloofwaardigheid van zijn relaas sterk in gedrang brengen.

Alvorens verzoeker werd gevraagd waarom hij Afghanistan heeft moeten verlaten, merkt de Raad immers op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud te kennen heeft gegeven dat hij geen "*mauwlā Helal*" kent (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS (hierna: CGVS), p. 13). Vervolgens, bij het uiteenzetten van de oorzaak waarom hij Afghanistan heeft verlaten geeft verzoeker aan dat hij verplicht met de taliban moest meewerken. Op de vraag met wie hij van hen moest meewerken kon verzoeker welgeteld één naam vermelden, namelijk die van het hoofd van de taliban, "*mauwlā Helal*". Het moge aldus duidelijk zijn dat verzoeker heeft aangegeven dat er "*verschillende leden van de taliban*

en verschillende commandanten van taliban" aanwezig waren, maar geen van deze leden bij naam kon noemen buiten het hoofd, met name "mauwli Helal" (administratief dossier, CGVS, p. 16). Het is aldus bevreemdend dat verzoeker vooreerst niemand kende met die naam om nadien deze naam te noemen als hoofd van de talibanleden. Bovendien mag het verbazen dat verzoeker van alle leden alleen de naam kon vermelden van een talibanlid dat reeds "lang geleden, voor hij vertrokken was" werd aangevallen en vermoord (administratief dossier, CGVS, p. 19).

Verzoekers aanzet betreffende zijn relaas bevat aldus een belangrijke tegenstrijdigheid. Dit samen gelezen met het feit dat verzoeker zomaar werd meegenomen en werd ingezet voor belangrijke logistieke taken en met het feit dat hij verschillende verklaringen heeft afgelegd aangaande belangrijke elementen bij de DVZ en het CGVS, draagt bij tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Deze verschillende tegenstrijdigheden worden ter verduidelijking behandeld in de volgende punten.

Verzoeker kan aldus met zijn verweer bezwaarlijk voorhouden dat zijn vluchtrelaas weldegelijk geloofwaardig is.

2.3.5.2.2. Verder treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze pertinent considereert:

"Voorts moet vastgesteld worden dat ook uw aangehaalde problemen met de taliban niet aannemelijk zijn gebleken. U zegt dat u door de taliban werd meegenomen naar het front om karweitjes te verrichten. Nochtans geeft u in dit verband zelf aan dat u daar helemaal geen zin in had (CGVS, p. 16). Bovendien heeft u geen verklaring voor de vraag waarom de taliban zulks van u zouden hebben verwacht. U stelt louter dat taliban u, net als enkele andere dorpelingen, tegenkwamen in het dorp en dat u vervolgens door hen werd meegenomen (CGVS, p. 17). Dit alles is weinig aannemelijk. Er wordt niet ingezien waarom de taliban voor hun toch belangrijke logistieke taken zouden rekenen op een ongemotiveerde rekrut die niets met hun groepering of zaak te maken wilde hebben. Daarnaast moet gewezen worden op een belangrijke tegenstrijdigheid in uw relaas. Waar u bij de DVZ nog aangaf dat u samen met één andere dorpeling naar het front moest trekken, moet uit uw huidige verklaringen dat u niet samen met één maar wel tien tot twaalf dorpelingen werd meegenomen door de taliban (DVZ, verklaringen CGVS). Hiermee geconfronteerd, argumenteert u dat de overige rekruteren van andere dorpen kwamen, wat niet overtuigt als uitleg voor dit verschil. Immers, heden moet eveneens blijken dat uw broer N. (...) eenzelfde lot moest ondergaan en net zoals u ook verplicht werd door de taliban om te gaan helpen aan het front (CGVS, p. 17). Het is zeer opvallend dat u hiervan nog geen melding maakte bij de DVZ te meer het toch om een naast familielid als uw broer ging. U antwoordt dat u dergelijke zaken toen wel hebt besproken en dat u tijdens het onderhoud met de DVZ alles had vermeld. Het verslag laat op dit punt nochtans geen ruimte voor interpretatie, u ondertekende het voor akkoord en bovendien gaf u bij aanvang van het onderhoud op het CGVS aan dat het gehoor op DVZ goed was verlopen (CGVS p. 2)."

Waar verzoeker betoogt dat alle jongeren uit het dorp werden meegenomen en indien hij zou weigeren, hij door de taliban zou worden neergeschoten, stelt de Raad vast dat verzoeker met deze kritiek geen afbreuk doet aan de terechte vaststelling dat hij eerst verklaarde dat hij met één andere dorpeling naar het front moest trekken, en later dat er veel meer dorpelingen werden meegenomen, waaronder ook zijn broer (CGVS, p. 17).

Verzoeker stelt voorts in het verzoekschrift dat hij taken deed waarvoor geen hogere opleiding nodig was. De Raad merkt echter op dat zijn betoog niet kan overtuigen. Hij verklaarde immers dat hij gevaarlijk werk deed (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 5), naar het front ging (administratief dossier, CGVS, p. 16) en aldus instond voor belangrijke logistieke taken. De commissaris-generaal oordeelde dan ook terecht dat verzoekers relaas niet aannemelijk is en dat "niet (wordt) ingezien waarom de taliban voor hun toch belangrijke logistieke taken zouden rekenen op een ongemotiveerde rekrut die niets met hun groepering of zaak te maken wilde hebben".

2.3.5.2.3. Verzoeker slaagt er evenmin aannemelijke verklaringen te hebben afgelegd aangaande de beweerde periode bij de taliban. In dit verband staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

"Verder stelt het CGVS vast dat u over uw beweerde periode bij de taliban veeleer onduidelijke en summiere verklaringen hebt afgelegd, wat uw geloofwaardigheid verder ondermijnt. Als het CGVS u uitnodigt om te vertellen over uw tijd bij de taliban, zegt u enkel summier dat u moest werken aan de frontlijn en dat u eten bracht vanuit een basis in Akakhel naar de strijdende talibanleden aan het front (CGVS, p. 17). Dit lijkt eerder vaag en bovendien blijken uw verklaringen andermaal in tegenstrijd met wat u eerder verklaarde bij de DVZ. Daar sprak u nog over taakjes als koken en het vervoeren van wapens, wat toch een wezenlijk verschil is (DVZ, Vragenlijst CGVS). Nog op andere momenten moet vastgesteld

worden dat uw verklaringen niet echt in lijn liggen met elkaar. Zo zegt u aanvankelijk dat u over een periode van dertien dagen vier keer werd meegenomen door de taliban om te gaan helpen, om niet veel later te stellen dat u vijf keer naar het front werd gestuurd (CGVS, p. 18). Dergelijke vaststellingen doen eveneens ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw relaas."

Verzoeker blijft in het verzoekschrift volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen en anderzijds dient te worden vastgesteld dat dit verweer geen steun vindt in het dossier. Verzoeker gaf immers duidelijk en ondubbelzinnig bij de DVZ het volgende aan: *"ik werd samen met een andere dorpsgenoot verplicht om allerlei fysiek werk te doen zoals koken of wapens dragen en vervoeren"* (administratief dossier, 'vragenlijst DVZ', vraag 5) en bij het CGVS verklaarde hij *"Ik moest werken aan de frontlijn. Maar ook eten brengen in Akakhel. Er was een basis."* (CGVS, p. 18). Verzoekers verweer in het verzoekschrift dat hij zelf geen wapens vervoerde maar naar het front werd gestuurd met eten, kan aldus niet overtuigen en betreft een uitleg *post factum*.

Waar verzoeker meent dat hij zich niet meer kan herinneren hoe vaak hij naar het front werd gestuurd, stelt de Raad vast dat deze uitleg niet overtuigt. Het is redelijk te verwachten dat verzoeker eenduidige en coherente verklaringen kan afleggen over hoe vaak hij naar het front werd gestuurd. Aangeven zich niet meer te herinneren over een nogal belangrijke taak die onder dwang werd opgelegd, levensbedreigend was en immers de aanleiding was voor het ontvluchten van een herkomstland, kan geen verschoningsgrond vormen voor deze tegenstrijdigheid.

2.3.5.2.4. Verder kan geen geloof worden gehecht aan het feit dat verzoeker zonder enige problemen de samenwerking met de taliban kon beëindigen. De commissaris-generaal considereert in dit verband op goede gronden als volgt:

"Dat u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan voor uw leven zou moeten vrezen omwille van de taliban, wordt verder ondergraven door de vaststelling dat u schijnbaar zonder problemen de samenwerking met hen kon beëindigen. Immers, op de vraag of de taliban u kwamen bedreigen nadat u hen de rug had toegekeerd, stelt u dat dit niet het geval was (CGVS, p. 19). Nochtans kan verwacht worden dat een groepering als de taliban haar deserteurs niet ongestraft zou laten. In elk geval relateert u het de vrees die u heden zou moeten koesteren in uw land van herkomst. U argumenteert nog dat u bij een terugkeer hoe dan ook moeilijkheden zou krijgen met de taliban omdat iedereen die afkomstig is van Pul-i Khumri door hen als ongelovige wordt beschouwd (CGVS, p. 17). Uit dergelijke algemene opmerking kan bezwaarlijk een persoonlijke vrees voor vervolging afgeleid worden. Daar uw asielrelaas niet geloofwaardig is gebleken, kan u het statuut van vluchteling niet toegekend worden."

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat hij is weggevlucht naar zijn oom en nadien rechtstreeks naar Iran is gegaan. Hij meent dat door het feit dat hij snel verdwenen was, ze hem niet als deserteur konden vervolgen. In dit geval merkt de Raad op dat de taliban verzoekers broer A. hebben doodgeschoten voor het verraden van de taliban bij de overheid (administratief dossier, CGVS, p. 7). Er kan aldus worden aangenomen dat, hoewel hij – zoals hij beweert – snel kon wegvlugten en het land kon verlaten, dit de taliban niet zou beletten om via zijn familieleden bedreigingen te uiten voor het deserteren van de taliban. Zijn familie woont immers nog op dezelfde plaats (administratief dossier, CGVS, p. 16 en 18) en er kan worden aangenomen dat de taliban een tweede cruciale fout van de familie niet ongestraft zouden laten.

2.3.5.2.5. Verder kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar deze terecht enkele bevreemdende vaststellingen opmerkt betreffende zijn verklaringen:

"Daarnaast merkt het CGVS dat ook uw overige verklaringen allerminst konden overtuigen. Op tal van punten met betrekking tot uw identiteit, sociaaleconomische achtergrond en reisroute heeft u ongeloofwaardige verklaringen afgelegd. Ten eerste dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20,9 jaar met een standaarddeviatie van 1,2 jaar een goede schatting is. Dat u 17 jaar zou zijn geweest bij aankomst in België, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. De vaststelling dat u blijft vasthouden aan uw minderjarigheid (CGVS, p. 3 en 6), doet eveneens in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw aanvraag."

In zoverre verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties poogt te vergoelijken, stellende dat hij zich voor zijn leeftijd heeft gebaseerd op zijn taskara en zijn familiale situatie in Afghanistan, wijst de Raad erop dat deze informatie niet van die aard is dat zij afbreuk kan doen aan voormelde vaststellingen. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij van d.d. 19 april 2019 (administratief dossier, 'Deel DVZ', Beslissing Dienst Voogdij d.d. 19 april 2019) blijkt namelijk dat verzoeker op datum

van 18 april 2019 20,9 jaar was met een standaarddeviatie van 1,2 jaar, wat een discrepantie betreft met de beweerde leeftijd van 18 jaar die niet verschoond kan worden door zijn verweer in het verzoekschrift. Bovendien stelt de Raad vast dat de bevindingen van het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij niet in onderhavige procedure voor de Raad kunnen worden betwist. Bijgevolg is verzoekers betoog inzake de ontvankelijkheidsvereisten van het beroep bij de Raad van State tegen een beslissing van de Dienst Voogdij en de uitslag van het medisch onderzoek niet dienstig.

2.3.5.2.6. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal pertinent:

“Ook het profiel van landbouwer en herder dat u zich tracht aan te meten, houdt helemaal geen steek. U zegt dat uw vader landbouwer was en dat u en uw broers, waaronder dus E. (...), zich bezighielden met het hoeden van geiten (CGVS, p. 8). Het is evenwel bijzonder merkwaardig dat uw broer tijdens zijn aanvraag in 2016 nooit melding maakte van het feit dat jullie herders zouden geweest zijn. Hij had het uitsluitend over het bewerken van landbouwgronden en vertelde dat jullie gezin enkel één koe had (Verklaringen E. (...), p. 6). Nog zegt u dat uw familie drie jerib aan landbouwgronden had in N. (...) (CGVS, p. 8), dit terwijl uw broer ten aanzien van het CGVS altijd heeft beweerd dat jullie geen eigen gronden hadden en dat jullie de velden van een dorping genaamd B.(...) bewerkten (Verklaringen E. (...), p. 6). U heeft het dan weer over een dorping met de naam D. (...) P. (...) wiens gronden jullie ook bewerkten (CGVS, p. 8). De vaststelling dat uw verklaringen in tegenstrijd zijn met die van uw broer, ondergraaft de geloofwaardigheid van het door u voorgehouden profiel van landbouwer en herder in ernstige mate en doet vermoeden dat u er in werkelijkheid andere activiteiten op nahield in Afghanistan. Dit vermoeden wordt bevestigd door uw verklaringen met betrekking tot uw scholing, die zeer onduidelijk en steeds wisselend zijn gebleken. Bij aankomst in België zei u nog dat u vijf jaar naar school bent geweest (fiche niet-begeleide minderjarige), later bij DVZ stelde u nooit scholing te hebben genoten (Verklaring DVZ, p. 5) en heden op het CGVS beweert u dat u tot de derde graad school liep (CGVS, p. 7).”

Waar verzoeker opmerkt dat het niet tegenstrijdig is dat zijn broer E. verklaarde dat hun familie enkel landbouwgronden bewerkte en slechts één koe had omdat deze broer doorgaans op de velden werkte en verzoeker zich met de dieren bezig hield, stelt de Raad vast dat dit een uitleg *post factum* betreft die geen afbreuk doet aan dit pertinent motief. Ook de vermelding in het verzoekschrift dat de familie een klein stuk grond in eigendom had en voor het overige het veld van iemand anders bewerkte, betreft een uitleg *post factum* die lijkt te zijn ingegeven door het doel om de verschillende verklaringen achteraf met elkaar in overeenstemming te brengen, *quod non*.

2.3.5.2.7. Tot slot wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt:

“Dat u niet onmiddellijk zinnens was een waarachtig relaas te brengen, blijkt ook uit uw verklaringen omtrent uw reis naar Europa. Bij DVZ verklaarde u nog dat, alvorens uw komst naar België, u gevangen genomen werd in Iran en een jaar lang in een gevangenis in de hoofdstad Teheran doorbracht (Verklaringen DVZ, p. 13). Heden klinkt uw relaas heel anders. U zou niet als dusdanig in een gevangenis gezeten hebben, maar u zou ontvoerd zijn door een Iraniër genaamd H. (...), nadat u vanuit Turkije teruggeleid werd naar Iran. Hij zou u voor vier of vijf maanden opgesloten hebben in de hoop losgeld van uw familie te kunnen eisen. Echter, ook aan uw gewijzigd relaas kan maar weinig geloof gehecht worden. Op de vraag waarom die man u uiteindelijk toch vrijliet, antwoordt u dat u “heel vriendelijk” was (CGVS, p. 4), wat maar moeilijk ernstig genomen kan worden gezien u eerst zegt dat hij hoopte losgeld van uw familie te krijgen. Dat u nog een drietal maanden voor hem gewerkt zou hebben, biedt ook geen afdoende verklaring. Het CGVS ziet immers niet in waarom u dit alles zo niet vermeld zou hebben bij de DVZ, indien geloofwaardig.”

Verzoeker meent dat de motivering van de commissaris-generaal verkeerd is. Hij betoogt dat de verklaringen correct zijn en elkaar chronologisch opvolgen, hij werd met name eerst opgepakt aan de grens met Iran wegens illegale oversteek en nadien meegenomen door een afperser. Bij de afperser heeft hij enige tijd moeten verblijven in een privéwoning.

Verzoekers verweer dat hij zowel in de gevangenis heeft gezeten nadat hij werd opgepakt wegens een illegale oversteek en nadien in een privéwoning moest verblijven bij een afperser, vindt geen steun in zijn verklaringen. Bij de DVZ heeft verzoeker namelijk enkel verklaringen afgelegd aangaande het verblijf in een gevangenis (administratief dossier, ‘verklaring DVZ’ vraag 13) en bij het CGVS heeft verzoeker ontkend dat hij in de gevangenis heeft gezeten in Iran. Immers, verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij bij de DVZ vertelde dat hij “gevangen zat maar niet door de overheid” (administratief dossier, CGVS, p. 5). Verzoekers betoog in het verzoekschrift kan aldus de vaststellingen van de bestreden beslissing niet in positieve zin ombuigen.

2.3.5.3. Verzoeker heeft ter staving van zijn verklaringen geen documenten voorgelegd. In dit verband considereert de commissaris-generaal als volgt:

“U legt geen enkel document neer die bovenstaande beslissing in positieve zin zou kunnen wijzigen. U zegt dat u uw taskara meenam bij vertrek uit Afghanistan en dat dit document u werd afgepakt door de Iraanse autoriteiten (CGVS, p. 2). Echter, ook deze uitleg is in tegenstrijd met uw eerdere verklaringen bij de DVZ, toen u nog zei dat uw taskara in Afghanistan lag (DVZ, Vragenlijst, p. 11).”

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen enkel concreet verweer tegen deze motivering noch brengt hij nieuwe stukken bij, zodat de motivering van de commissaris-generaal onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.3.5.4. In de mate verzoeker zou menen dat zijn verblijf in het westen een invloed kan hebben op zijn terugkeer naar Afghanistan, wordt het volgende opgemerkt.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *“zina”*— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en

informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevelen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken. (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "*Guidance Note*" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of

morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Nergens uit zijn verklaringen is gebleken dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er enige tijd niet heeft gewoond.

De Raad merkt op dat verzoeker geen elementen betreffende de verwestering aanvoert.

De Raad stelt te dezen vast dat uit de informatie in het rechtsplegingsdossier volgt dat verzoeker – op basis van de beslissing van de Dienst Voogdij – op ongeveer twintigjarige leeftijd (met een standaarddeviatie van 1,2 jaar) België is binnengekomen, na een reis van twee jaar naar Europa, en hij geboren en getogen is in Niazullah, district Pouli Khoumri, in de provincie Baghlan. Verzoeker laat evenwel na om *in concreto* aan te tonen dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Er dient te worden aangenomen dat verzoeker gezien zijn leeftijd bij zijn aankomst in België al was gevormd naar niet-westerse normen en waarden. De Raad stipt in deze verder aan dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel geheel in gebreke.

De duur van zijn verblijf in België sinds december 2019 impliceert niet dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. De Raad wijst erop dat verzoekers familie (zijn moeder en zijn broer en zowel ooms langs moeder- en vaderszijde) nog in Afghanistan woont (administratief dossier, ‘verklaring DVZ’ vraag 13 en 17; CGVS, p. 11).

Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde ‘*besmet*’ door de westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker bijgevolg niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden beschouwd als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

2.3.5.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.6. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker verwijst naar de huidige humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, dient te worden gewezen op het volgende.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover en er werd ook reeds vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer preciaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve

factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de National Resistance Front (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit and run-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van Improvised Explosive Devices (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige Afghan National Defense and Security Forces (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, i.e. 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62).

De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Baghlan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

2.3.7. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET